

A fost odată un om înstărit care a rămas văduv. El avea o fată cuminte, harnică și iubitoare, trăsături pe care le-a moștenit de la mama sa.

Nu trecu mult timp și omul se însură a doua oară. Însă de această dată nu mai avu norocul să dea peste o soție bună, care să îl iubească, ci luă o femeie haină și prefăcută, care imediat ce se instală în casă își dădu arama pe față. Avea și ea două fete ce semănau leit cu ea, rele și fudule, care nu făceau nimic toată ziua.





Mama vitregă îi dădu fetei cele mai grele treburi din casă: să frece podelele, să spele vasele și să le facă de mîncare surorilor vitrege. De dormit, au pus-o să doarmă în vatra cu cenușă pe o rogojină și astfel i-a rămas numele Cenușăreasa.



Biata fată răbda totul în tăcere și nu îndrăznea să-i spună tatăui său nici o vorbă, de teamă să nu-l supere.

Și iată că odată feciorul regelui hotărâ să dea un bal pentru a-și găsi aleasa inimii. Au fost invitate și surorile Cenușăresei, care nu-și mai încăpeau în piele de bucurie. Toată ziua au probat rochii și podoabe însă nu știau la care să se hotărască. Au dat comandă de pălării cu dantele la cea mai bună croitoreasă din târg.